

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za en mesec 1 gld. 40 kr
V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gld., za pol leta 6 gld., za četrt leta 3 gld., za en mesec 1 gld. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gld. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.
Naročnino prejema upravištvo in ekspedicija, Stolni trg št. 6, poleg „Katoliške Bukvarne“.

Oznanila (inserati) se sprejemajo in velja tristoletna petit-vrsta: 8 kr., če se tiska enkrat: 12 kr., če se tiska dvakrat; 15 kr., če se tiska trikrat. Pri večkratnem tiskanju se cena primerno zmanjša.
Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.
Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2. I., 17.
Izhaja vsak dan, izvzema nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 220.

▽ Ljubljani, v ponedeljek 28. septembra 1891.

Letnik XIX.

Slovanska liga.

Pred nekaterimi tedni se je po časopisih mnogo pisalo o slovanski ligi. Misel je prvi zprožil mladočeški poslanec, ki je govoril o ligi zatiranih avstrijskih narodnostij. Kdor dr. Grégra pozná, je precej vedel, da on sam ni resno mislil, da bi se osnovala taka liga. To je bila le fraza s katero se je hotel prikupiti poslušalcem in vzbuditi pozornost. To je tudi dosegel. Malo pozneje je dr. Gregr prišel z novo podobno frazo o zedinjenih avstrijskih državah. Kaj je prav za prav mislil pod to frazo, to menda še njemu samemu ni bilo prav jasno. Ali stvar se je pretresovala po listih in o njem se je govorilo. S takimi pripomočki si hoče dr. Grégr sebi ohraniti slavo.

Priznati se mu mora, da zná spretno porabiti prilike. Da bi se bil kdo drugi kdaj tako izrekel o češkem državnem pravu, kakor se je že on, gotovo bi ga že vsi prezirali in zasmehovali, ali dr. Grégr je pa ostal slaven.

Mož ima že sive lase, ali vendar ga še neso spoznali, da njemu za stvar ni dosti, temveč le za lastno osebo. On je navaden političen kričač, podoben Francozu Clemenceau-u ali Rochefortu, ki znata tudi vsako politično zadevo izkoristiti za-se.

Mi nismo pripisovali posebne važnosti ideji slovanske lige. Ker pa se je po raznih listih mnogo pisalo o tej stvari, smo o svojem času mi izpregovorili o njej in povedali svoje, da se nam ta ideja ne zdi izvršljiva.

Da smo imeli prav, bodo morda že danes tisti priznali, ki so nas tedaj obsojevali. Mari ni sedaj vse tiho o tej zadevi. To je pač najboljši dokaz, da stvar ni vresničljiva.

Vselej, predno se taka važna ideja sproži, je treba dobro premisliti razne okoliščine in tudi osebe, ki hočejo idejo vresničiti. Priporočal se je tudi že klub vseh avstrijskih slovanskih poslancev, ali vse

to je ostalo le prazna želja ker razmere niso bile ugodne.

Proti taki slovanski ligi bi mi ničesa ne imeli, ko bi se dala osnovati na trdni in zdravi podlagi. Da, celó vesel bi bili, ko bi vzajemnost avstrijskih Slovanov se kje drugje z vso mogočnostjo pokazala, nego pri vinskih kupicah.

Taka liga bi pa seveda ne smela nasprotovati katoliškemu načelom. Moč zapadnih Slovanov se opira baš na katoličanstvo. Pri nas ni nobenih tál za liberalne ideje, še manj pa za pravoslavje. Velik del Slovanov bi se moral odvrniti od lige, ko bi v njej ne vladala poleg narodnih tudi verska načela. Posebno Poljaki bi gotovo ne hoteli ničesar vedeti o taki ligi, ko bi se morda gojila v njej načela pravoslavne cerkve ali kaj podobnega. Brez Poljakov bi pa taka liga bila le pokveka. Poleg Čehov so Poljaki najvažnejši faktor zapadnega slovanstva. V političnem oziru so pa še mnogo važnejši, nego Čehi, od njih je zavisna večina v državnem zboru. Mi pa nikakor ne smemo Poljakov poriniti od sebe.

Sedaj vendar nikdo ne misli na širjenje pravoslavja, poreče kdo. Seveda naravnost se to ne pové. Ali čitali smo, da bode prvi namen tej ligi, širiti slovansko kulturo.

Neki slovenski list že več let pod firmo slovanske kulture dela propagando za pravoslavje. To se je posebno jasno videlo, kako je tisti list hvalil že odpadnika Navmoviča in pa očeta razkola, patrijarha Focija. Zaradi tega pa nam nikdo ne more zameriti, če smo nezaupljivi proti vsemu, kar se nam od neke strani ponuja pod plaščem slovanske kulture.

Taka liga bi pa vsekako imela, ko bi se osnovala, tudi vpliv na politiko. Politika se ne dá nikakor strogo ločiti od drugih vprašanj. Že več let se neki slovenski časnik trudi dokazati, da naše jezikovno vprašanje je čisto kulturno in nema s politiko ničesar opraviti. Vsakdo pa vé, da sega globoko v javne razmere državne, da je torej to vprašanje

eminentno politično. Tako bi se pa tudi liga ne mogla povsem izogibati politike.

Mladočehi, ki bi bili na čelu te lige, pa vsekako neso sposobni za vodje avstrijskih Slovanov. Mi ne rečemo, da ni mej njimi darovitih mož, da, celó dobri katoličani se dobé, ali glavni vodje so to stranko pripravili ob vso veljavo. Poljski listi od prvega do zadnjega jih obsojajo. Naj se Slovenci le uklonimo pod vodstvo Mladočehov, takoj bodo nam odpovedali prijateljstvo Poljaki, da o nemških konservativcih niti ne govorimo.

Slovenci bi bili popolnoma osamljeni. Zgubili bi pa za dolgo zaupanje vseh konservativnih politikov. Z ligo bi pa tudi ničesar ne dosegli, saj Mladočehi sami priznavajo, da je položaj obupen. In da Mladočehi neso pravi možje za vodje take lige, dokazuje že to, da se še o čeških stvaréh ne morejo sporazumeti. Različnih nazorov so celó o češkem državnem pravu, nekateri so za pasivno, drugi za odločno aktivno politiko. Nobenega jasnega programa nemajo.

Saj ni rečeno, da bi morali baš Mladočehi biti ligi na čelu, poreče kdo. A če poskusite komu drugemu izročiti vodstvo, pa bode videli, kaj porekó Mladočehi. Izrekli se bodo odločno proti njej. Mi se še dobro spominjamo, da so Staročehi namerali sklicati shod vseh slovanskih poslancev s Češkega, Moravskega in iz Šlezije, da se dogovoré o skupnem političnem postopanju.

Ta shod preperečili so Mladočehi samo zaradi tega, ker ta misel ni izhajala od njih. Ravno tako bi tudi sedaj že ligo v kali onemogočili. Dokler se položaj torej ne premeni, je vsaka misel na slovansko ligo le pobožna želja. Ko pa bodo Mladočehi vlogo odigrali in bodo razmere ugodnejše, potem bode morda umestno govoriti o taki ligi. Sedaj pa se s takimi idejami le po nepotrebnem razburjajo duhovi.

LISTEK.

Blaž Potočnik.

Spomenica

ob petindvajsetletnici čitalnice v Št. Vidu pri Ljubljani.
Sostavil Janko Žirovnik, nadučitelj.

II.

Blaž Potočnik je bil sicer kot učen in moder Slovenec znan in spoštovan daleč preko deželnih mej, a posebej v šentviški župniji ga je staro in mlado spoštovalo in ljubilo tako, da so ga sploh imenovali „naš gospod oče“. Saj je bil pa tudi celih 39 let župnik pri nas in se je trudil po vsi svoji moči za dušni in telesni blagor svojih župljanov.

V Št. Vidu je kot unet in pobožen duhovnik opudil novo cerkveno življenje, z veliko navdušenostjo in veseljem je učil ter oživil krščansko ljubezen, v mnogih lepih cerkvenih pesmih je „mehčil srca in v pobožnih knjigah vzbujal kristijane za vse dobro“, kakor piše č. g. J. Zan.

L. 1866 je bila po načrtu in pod vodstvom č. g. župnika Potočnika zidana sedanja lepa nova šola v Št. Vidu. Isto leto je ustanovil šentviško „Na-

rodno čitalnico“, prvo na deželi, ker je bil prepričan, da le podučen in v pravem krščanskem duhu olikan slovenski narod more uspešno tekmovati s sosedi ter se ubraniti propadu.

Gledé na gospodarstvo je z dobrim vzgledom povzdignil posebno mlekarstvo. Naše ženske so prej nosile mleko na glavi v Ljubljano. On pa je vpeljal prvi voziček na zmeteh. V začetku so se sicer ljudje posmehovali temu vozičku, a dandanes brez vozička nikdo ne pošilja mleka v Ljubljano.

Blaž Potočnik je bil ljubeznjiv prijatelj in dober tovariš v pošteni družbi. Njegovo vedenje in govorjenje je bilo tako ljubeznjivo in zaupljivo, da se je vsakdo štel srečnega, kdor je bil v njegovi veseli družbi, ki je bila zares pošteno slovansko veselje. Tovariši iz šolskih časov so mu bili vedno dragi pobratimi. V družbi je kaj rad šaljivo govoril in zdrave nauke solil z dovtipi. Poslušal je rad petje in sam rad zapel pošteno slovansko pesem.

O nekem času so ljubljanski dijaki radi popevali nemške pesmi; gospod Potočnik pa jim je podvrgel pesem „Kdor ima srce“, ki je znana po vsem Slovenskem in se bode gotovo prepevala, dokler bode živel slovenski rod.

„Gospod oče“ je kaj ljubil novomašnike; v njegovem času je 25 gospodov imelo v Št. Vidu nove

maše. Pri takih prilikah je z največjim veseljem postregel pri svoji gostoljubni mizi.

Proti ljudstvu je bil v cerkvi in drugod očetovski prijazen. Če je bil povabljen na ženitnino, je družbo nedolžno razveseljeval, ob jednom pa učil, da je za ženina in nevesto dan poroke jeden najlepših, pa tudi najznamenitejših v njunem življenju.

Blažu Potočniku so bili bogati in revni enaki, ošabnežu je rad katero zasolil. On je učil ljudi pri vsaki priliki, da je lahko vsak človek po svojem stanu srečen, ker „prava človekova sreča ne obstoji v zvunanjih dobrotah in dareh, ampak v notranji pobožnosti srca“.

L. 1850 je pri odškodovanju tlačanskih davkov nagovarjal kmete, naj srčno prosijo Boga, naj našemu dobrotljivemu cesarju Francišku Jožefu podeli dolgo in srečno življenje, ker jih je oprostil tako težavnih davkov.

Rad je pomagal revežem in jih pri vsaki nesreči očetovski tolažil, da ne smejo neizmerno žalovati, kečar jih Bog obišče s kako nesrečo; zaupati morajo v Božjo previdnost, ki vedno najboljšo in pravo stori.

„Pri „gospodu očetu“ je bilo 23 duhovnih pomočnikov, ki so bili srečni in zadovoljni pod njegovim skrbnim vodstvom; še živeči gospodje se radi spominjajo veselih ur.

Politični pregled.

V Ljubljani, 28. septembra.

Notranje dežele.

Cesarjevo potovanje na Češko. Oficijozna glasila pričakujejo, da bode potovanje cesarjevo na Češko pomirljivo vplivalo na odnose mej obema narodoma. Pohod cesarjev velja vsaj doželi deželi. Jednaka ljubezen vladarjeva je najboljši pot do miru v deželi. Je pa tudi najmočnejše jamstvo za enakopravnost avstrijskih narodov. Te enakopravnosti ni toliko iskati v zakonih in naredbah, ki se dajo različno tolmačiti, temveč v postopanju vladarjevemu, ki jednako ljubi vse narode.

Naši nemškutarji so že znani po svoji nestrpljivosti. Posebno si že mnogo let prizadevajo, da bi tako prisilili sedanjega deželnega predsednika, da odstopi. Zaradi tega se pa nam ne zdi popolnoma neverjetna novica lista „Deutsche Zeitung“, da se drugo leto kranjski Nemci razstave drugače ne udeležijo, kakor če odstopi njim nepovoljni deželni predsednik. Mi se nadejamo, da si vlada ne bode dala ukazovati od naših nemškutarjev.

Ceški realisti. Mnogi listi smatrajo realiste za stranko prihodnosti. Spodkopali bodo Mladočehe, kakor so Mladočehi Staročehe. Tudi vladni listi jako prijazno pišejo o realisti. Iz tega sklepamo, da bi vlada vsekakor bila pripravljena, ž njimi pogajati se, ko se odločijo od Mladočehov. Pa tudi druge stranke bodo pripravljene, ž njimi skleniti zvezo. Seveda nakrat ne bodo realisti Mladočehov pripravili ob zupanje. Narod se mora poprej preveriti, da se z mladočeško politiko ne da ničesa doseči. Od realistov je pričakovati, da bodo uravnali svoje postopanje blizu tako, kakor Staročehi, samo malo bolj demokratičen duh bode vel v njih vrstah.

Starorusini se navadno jako navdušujejo za pravoslavje. Posebno so proslavljali odpadnika Navmoviča. Sedaj so začeli nabirati za spomenik njegov. Darovi pa jako počasi prihajajo, kar kaže, da je mej narodom le malo zanimanja za tega moža. Pri zboru starorusinske Kdčkovskega družbe v Levovu se je nabralo v ta namen samo 100 gl., dasi je bilo na zboru nad 2000 oseb. Starorusinski vodje so imeli priliko preveriti se, da je velika večina prebivalstva verna katoliški cerkvi in Avstriji.

Jednoletni prostovoljci in poljščina. „Gazeta Narodowa“ poroča o častniških izpitih jednoletnih prostovoljcev najstare divizije. Z veseljem pristavlja, da se je letos prvi pot pri teh izpitih v večji meri rabila poljščina. Poljski jezik je torej vendar dobil večjo veljavo v vojaških krogih.

Steinwender je tudi našel priliko, da je svojim volilcem razkril svojo modrost. Njemu se zdi najboljši parlament tisti, ki nema nobene stalne večine, zaradi tega je on le vesel, če se ne napravi večina iz Poljakov in levičarjev. Na čisto nemško večino ni misliti, zato je pa po njegovem mnenju boljše, da ni nobene večine, niti konservativne, niti liberalne. Njegov program je nemštvo, politična svoboda in gospodarske reforme. Kako da hoče Steinwender vse svoje težnje vresničiti, volilcem ni povedal. Levičarske vodje je hudo obiral. Iz njegovega govora je vidno, da je propad mej nemškimi liberalci in nacionalci precej velik. Nas Slovane to more le veseliti. Cim bolj se bodo Nemci ravšali mej seboj, tem manj se je nam bati.

Vnanje države.

Srbija. Pozornost vzbuja, da je srbska vlada imenovala že nove poslanike za Carjigrad, Bukarest in Atene, za Pariz in Peterburg pa še ne, dasi sta tudi v teh dveh mestih poslanštvi izpraznjeni. Sodi se, da je Srbija zaradi tega tako hitela imenovati

poslanike v balkanskih državah, ker hoče večjo pozornost obračati balkanskim zadevam in posebno delati na to, da se osnuje balkanska zveza. Drugi pa hočejo vedeti, da za Pariz in Peterburg le zategadel še nista imenovana poslanika, ker sta za ti mesti odločena dva moža, ki sedaj še ministrujeta. Sedanja vlada bode baje kmalu odstopila in Pasić pojde za poslanika v Peterburg.

Rusija in Perzija. Sedaj ni nobene dvombe več, da sta Rusija in Turčija zastran Dardanel sklenili pogodbo, ki daje Rusiji nekaj novih pravic. Turška vlada hoče sicer v diplomatični noti dokazati, da je to pravico Rusija že poprej imela, ali neumljivo je, čemu je trebalo nove pogodbe, če je Rusom ta pravica že bila zagotovljena. Poslednji angleški listi pa vedo povedati, da je Rusija neko pogodbo sklenila tudi s Perzijo, po kateri bode imela velike predprave v tej deželi. „Foreign Office“ sicer ne veruje, da bi se bila taka pogodba sklenila, ali mogoče je pa vendar. Rusija hoče po diplomatičnem potu uničiti ves angleški vpliv na vzhodu, tako, da Anglija ne bode mogla delati toliko sitnosti, ko bi prišlo do velike vzhodne vojske.

Nemčija in Rusija. Car se je peljal skozi Berolin v Moskvo. Pozdravili so ga prine Leopold in nekaj generalov. Z nemškim cesarjem se car ni nikjer sešel in iz tega se prav lahko sklepa, da so se odnošaji mej Nemčijo in Rusijo poslednji čas jako shujšali. „Vossische Zeitung“ piše naravnost, da ni daleč čas, ko si bodeta Nemčija in Rusija merili svoje sile. Vladna glasila so pa, da bi se prebivalstvo prevč ne vznemirjalo, razširila vest, da je car zagotavljal princu Leopoldu, da v kratkem pride zopet v Berolin, ter se snide s cesarjem Viljemom.

Izvirni dopisi.

Iz Dobrega Polja, 24. septembra. Danes te popeljem, dragi bralec, v svojem dopisu na sosedno bratsko zemljo Hrvatsko v selo Prezid. — Vprašal bi rad, kje pa leži ta kraj? Ako jo kreneš od Staroga Trga peš po lepi cesti, držeči proti jugu med poljem in zelenim gozdičem, na desno pustivši velikana Snežnika, prideš po preteku dveh ur v zadnjo farno naše škofije, v Babno Polje, od tu je pa po gladki, ravni cesti do Prezida, kamor sem te danes popeljati namenil, pičle pol ure hoda. — Tedaj v Prezidu sva. Selo je že samo na sebi prijazno, šteje nad 130 števil, a 20. t. m. je dobilo še prijazniše lice. Ta dan je bilo zavito v praznično krilo, raz hiše so vihrale narodno-hrvatske trobojnice. Tujec bi nehoté poprašal, kaj neki pomeni vse to? Praznovala se je izvanredna svečanost: blagoslovljenje novega, prekrasnega kipa Matere Božje sedem žalosti. Delo je dovršil mojsterski kipar Staflesser v Št. Ulrihu na Tirolskem, za 140 gl., ki so se s prostovoljnimi milodari nabrali mej župljani. — Ta dan je bil zares pravi versko-narodni praznik. Saj vera živa, pobožnost prava do preblazene Device Marije je sklicala od blizo in od daleč nad tri tisoč ljudi. V pobožni molitvi združil se je Slovenec z rodnim svojim bratom Hrvatom. Vsa ta ogromna množica ljudi pomikala se je v prelepem sprevodu, ki se je razvil iz Prezida po ravni cesti do bližnje podružnice na Kožjem Vrhu, kamor je bil določen prelep kip mile nebeške Porodnice.

To ti je bil ginljiv prizor! Deset fantov, s šopki ozaljšanih, nosilo je na pripravljene nosilnici kip Marijin; ob straneh je spremljevalo ravno toliko

belo oblečenih deklet, držečih duhteča šopke v rokah, za kipom stopala je č. duhovščina v cerkveni opravi, pevajoča litanije, a iz tisočarih grl se je razlegal in odmeval glasni odmev: Za nas Boga pros!

Da, še nebo se je takorekoč z nami radovalo ta dan, kajti solnce je tako ljubko sijalo, kot že davno ne tako. Svečanost poveljal je mogočni strel topičev. Po preteku dveh ur dospeli smo na prijazni holmec Kožji Vrh, kamor se je postavil kip Matere Božje sedem žalosti. Pred vhomom v lično cerkvico stal je slavolok z napisom: Blagor onemu, ki vsaki dan na Božjih vratih trka!

Ker je cerkvica bila na novo prenovljena, jo je najprej domači veleč. gospod župnik Rade Vlašič, ki si je v tem pogledu največ stekel zaslug, v spremstvu dveh sosednih č. gospodov duhovnikov blagoslovil, za tem pa še kip Marijin. Daroval je na to domači gospod župnik z asistenco slovesno sveto mašo. Vmes je bil govor, ki ga je jako lepo govoril č. g. župnik Rancingar iz Čabra v hrvatskem jeziku. Opisal je v njem sedmere meča, ki so prebadali deviško srce Marijino. Res, govornik je vpletel vmes tako ginljive in srce pretresljive nauke, da se je najtrše srca v solzah topilo.

Dal Bog, kakor je govornik konečno svojega govora omenil, da bi Marija čuvala in varovala naš narod, branila ga pred sovražniki, ki mu hočejo vzeti dragoceno svetinjo — sveto vero. S tem je bila završena vsa svečanost brez kake najmanjše nezgode pri toliki množini ljudstva. Vsa hvala gre sl. požarni brambi, zlasti njenemu načelniku, ki je potoma in med službo Božjo vzdrževal tako izboren red. Zapustili smo prijazen holmec, ločili smo se od milega obraza Marijinega, a ne za vedno, k letu osorej se zopet tam snidemo, ako nas božja previdnost ohrani.

Opetovala se bode obletnica vselej tretjo nedeljo v praznik Matere Božje sedem žalosti s slovesnim sprevodom. Na tem gričku postal bode s časoma sloveč Božji pot. Človek bode rad priromal tu sem, od koder se iz daljave kaže gorenski Triglav s svojimi v nebo kipečimi vrhovi, da bode v spomin bodočemu božjepotniku, naj tudi njegovo srce se pri Mariji na kvišku vzdiga pri Bogu, kakor kipe vrhovi sivega velikana — Triglava.

Iz Železnikov, 24. sept. Hitrim korakom je došla tudi v naš prijazen kraj hladna jesen. Kakor je sploh že navada, da marsikdo toži po toplih poletnih dneh, isto opazujemo tudi letos in to tudi po pravici. Saj sta bila ravno prošla dva meseca za nas Železnikarje prav vesela. Hitro, da prehitro sta nam ušla in čas je napolnil, da se gg. bogoslovci poslavljajo od nas in nas zopet zapusté. Zares milo se nam je mnogokrat zdelo jih gledati, kakor otroke zbrane okrog njihovega očeta, velečast. g. župnika.

In kaj je pač ostalo tako globoko v srcih hvaležnih tržanov? Le redko kedaj imeli smo na Veliki in Mali Šmaren tako slovesno in povzdigajočo duhovno opravilo, kakor letos, ker so stregli gg. bogoslovci. Koliko veselje dalje bilo je za vse, ko so čuli zveličanski nauk Gospodov iz ust domačih gg. bogoslovcev. Marsikedar se je potočila solza radosti po licu že osivelega moža, videčega, kako prepričevalno in ob enem temeljito govori še novinec v vi-

Ponočni kralj.

Francoski spisal A. de Lamotte.

(Dalje.)

„Tudi v Eanisu so dve osebi k smrti obsodili“, dé pastor; „in gotovo je, da bo vlada — po navšvetu izvrstnega Pinnacle-a uporabila skrajna sredstva, da nepokojneže umiri.“

„Nj. milost je v istini jako odločen značaj“, pritrdi doktor.

„Izvrsten mož, ki vé, kako je ravnati s temi capini.“

„Dà, dà“, pravi doktor najprijaznejšim nasmehom, „a kdo bi ga imel za tako sposobnega!“

„O le meni verjemite.“

„Brezdvojbno ga poznate vi popolno?“

„Dobro“, odgovori laskavo pastor; „visoki gospod me je pooblastil, da mu o njegovi odsotnosti sporočam o novicah v Corku, kjer službujem!“

„In za ogleduha!“ mrmra Peter mej zobmi.

Firebrand puši besno, a Irvinghton vodi razgovor z vso spretnostjo preiskovalnega sodnika. Ko je bil dovolj zvedel, pogleda skozi okno in vsklikne: „Kako krasen razgled!“

„O jej, to je res prekrasno!“ pritrdi s prisiljenim naglasom Firebrand.

„Irska je gaj Anglije“, dé pastor z dopadljivo vstojjo; „Dublin je povse angleško mesto!“

Državljana „Zjedinjenih držav“ je jezila ta opazka. Ko je nekaj časa opazoval krasen razgled po mestu z mnogimi zvoniki, lepimi gradovi in vrti sredi valovite ravnine, po kateri se ljubko zvija Liffey, dé zaničljivo:

„Skoro je res tako lepo, kakor kako predmestje baltimorsko!“

„Gotovo, kakor najgrše“, zavrne razžaljeni pastor in pristavi: „Kakšen divjak!“

„Yankée!“ pravi Irvinghton in zmaje z rameni.

Vlak je obstal na postaji Kingsbridge. Pastor podá doktorju karto: The Reverend Edward Trotmans, Gardener, Street, 8.

Doktor se mu laskavo nasmezne ter mu podá svojo.

„Ah, gospod Viljem Irvinghton, veliki naravoslovec in prijatelj Nj. milosti lorda Pinnacle-a!“ vsklikne Anglež in stiska navdušen doktorju roko; „radujem se srčno, da vas poznam!“

Irvinghton mu odgovori, jednako, stopi iz vlaka in zakliče postreščku: „Hôtel Clare, Sackville-street, pokličite voznika!“

V istem času dvignila sta se dva mlada moža na drug voz, veleč: „Hôtel Northumberland.“

Tobija Hoppy pa se je gugal in šental s svojo kozletino na hrbtu in diplo v rokah proti obrežju Liffey-a, da bi čez most „Carlisle“ dospel v „Liberties“.

Popoldne je preteklo brez posebnega dogodjaja.

Firebrand in njegov tovariš namenila sta se po obedu na sprehod po cesti „Sackville“, ki je znamenita po svoji širokosti in lepoti svojih spomenikov. V sredotočji te ceste je širen prostor, kojega diči steber s seho. — Na stopnicah njenega podnožja sedelo je več beračev. Peter pristopi k jednemu izmej njih in ga vpraša: „Komu na čast stoji soha?“

„Ker smo Irci preubožni, da bi imeli slavnega moža“, odgovori mu berač; „poslala nam je preblaga kraljica soho svojega admirala Nelson-a. Skazala nam je s tem veliko čast — a mi smo tako neumni, da bi nam bilo ljubše, ko bi bila ladija, ki jo je pripeljala, — prinesla nam podzemljic.“

„Prav imaš“, odgovori mladi mož in mu podá dar.

„Bog vaju obrani, gospoda!“

„In Irsko!“ pristavi Peter.

Kmalu sta dospela k gostilni, v kateri sta se nastanila. Ob stebru, ki nosi svetilnico, slonel je

nogradu Gospodovem. Koliko bi bil tudi lahko čul gredeče iz cerkve: „O srečna župnija, o srečni starši!“ Ne bomo vas zabili tudi mi, ampak za vaš duševni in telesni blagor bodemo prosili, naj vas Vsemogočni ohrani zdrave in vesele, da boste mogli še v poznih letih uspešno v svoj in v blagor vam izročeni duš delovati! Bog vas živi!

Znano je tudi, da še naša cerkev sv. Antona puščavnika ne odlikuje samo po velikosti in prostornosti med mnogimi drugimi, temveč, da jih gledé pravilnosti v zidanju še celó presega. Da bi se ta hram božji tudi znotraj dostojno ozaljšal, poklical je č. g. župnik slikarja g. Grilca, kateri je res prav umetno pričel svoje delo. Da pa on tudi vestno spolnuje svojo nalogo, prepričali smo se, ko je izginila ograja pred stropom v presbiteriju. Kako veličasten bo ta hram božji, pokazalo se bo, če bo delo, kar Bog da, po sreči končano. Gotovo bo to umetno delo, našega rojaka, zanimalo tudi naše prijatelje v daljini. Imamo domačega fotografa, sevéda je priprost mizar železniški, France Kordež, ki bo de takoj, ko bo delo dovršeno, spravi lep naš presbiterij na steklo in od tam na podobice.

Dober kristijan pa ne dá le Bogu, kar je božjega, dá tudi cesarju, kar je cesarjevega. Tako je priredilo tukajšnje „Bralno društvo“ dné 30. avg. povodom rojstvenega dné presvetlega našega cesarja veselico. Petje, katero je vodil g. Kapus, je bilo res vbrano. Dasi je neutrudljivi mož samo ob nedeljah ali kak večer imel čas podučevati, vendar se ni ustrašil s svojimi pevci stopiti na oder. Le tako naprej!

Da se je tudi igra: „Nemški ne znajo“ izvrstno izvršila, dokazalo je živahno pleskanje ne le domačih, ampak tudi odkritosrčni izjav tujcev, kateri so se udeležili veselice. Kaj takega bi ne bili pričakovali. Udeležba je bila obilna. Tudi g. župan, ki je v kratkem času svojega delovanja že mnogo storil za naš trg, udeležil se je slavnosti.

Trgovska in obrtniška zbornica v Ljubljani.

(Konec.)

IV. Gosp. zbornični svetnik Fran Omersa poroča v imenu odseka, da je neka zadruga slikarjev kazal in napisov prosila pri visokem c. kr. trgovinskem ministerstvu za uvrstitev tega obrta med rokodelske obrte ter je v prošnji poudarjala posebno to, da je mogoče napraviti dobro in pravilno kazalo, le če se kdo 3 do 4 leta te stroke praktično uči. Ker so enakovrstni obrti pleskarjev, lakirarjev itd. všteti med rokodelske, za izvrševanje gori omenjenega obrta pa ni treba sposobnostnega izkazila, zato pleskarji, lakirarji itd. lahko izdelujejo kazala s pomočniki, ki so jih izučili slikarji kazal in napisov, slikarji kazal in napisov pa ne smejo opravljati tudi pleskarskih in lakirarskih del itd.

C. kr. deželna vlada prosi, da se zbornica izreče o uvrstitvi obrta slikarjev kazal in napisov med rokodelske obrte, pri tej izjavi pa da se ozira na svojstva tega obrta in na razmere po večjih mestih ter po deželi.

Pleskarji in lakirarji so na Kranjskem v mestu v Ljubljani, potem v davčnih okrajih krškem, rade-

berač; nihče se temu ni čudil, na Irskem je polno beračev. — V trenutju, ko Peter stopi izza vogla na peron, zadene se ob berača tako blizu, da začuti njega komolec. Bil je Tobija, ki je odhajal.

„Se-le šest je ura“, pravi mladi Irec in pogleda na uro; lahko še enkrat po obrežju greva.“

Meni je prav!“ odgovori Firebrand.

Krenila sta za beračem, ki se je kmalu vsedel na občestni kamen. Ko sta dospela že prav blizu, pošepeta jima: „Ni jih več v Liberties-ah.“

Petru so se jele noge tresti.

„V workhouse-u so v Banisnaloe.“

„Moj Bog!“ vzdihne mladi mož ter se prime za glavo.

„Kaj je tu?“ oglasi se surov glas in redsr, ki je prežal za lesenim stebrom, stopi k Tobiju in zavihiti nad njim svoje palico.

„Ako me peljete v zapor, storili mi boste krivico!“ dé mirno, a porogljivo Tobija; „ako pa hočete iz moje obleke prah izteptati, vzemite rajši šibo nego bat.“

„Gospóda, ali vas je capiu napál?“

„Nikakor ne!“ odgovori Firebrand; „moj prijatelj se je spotaknil in skoro bi bil padel!“

škem, radovljiškem in kamniškem, in sicer ima Ljubljana 6 pleskarskih in lakirarskih obrtov, slikarjev napisov in kazal kot samostojnih obrtnikov pa ni v deželi, ampak ta obrt je samo v zvezi z obrtom pleskarjev in lakirarjev. Razven tega se pa tudi pripeti, da slikajo in izdelujejo kazala osebe, ki se z nobenim obrtom ne pečajo.

Gotovo se slikanje kazal in napisov bistveno razlikuje od pleskanja in lakiranja, če se oziramo na potrebni uk in na opravila pri obeh obrtih, četudi se nasprotno mora zopet trditi, da se mnogi tukajšnji pleskarji in lakirarji v slikanju kazal in napisov odlikujejo.

Ali drugo je, če je primerno in v korist obema obrtoma, da se loči slikanje napisov in kazal od pleskarskega in lakirarskega obrta.

To je gledé na razmere tega zborničnega okraja zanikati, ker bi se z bok premalo dela slikarji kazal in napisov kot samostani obrtniki ne mogli vzdržati niti v Ljubljani, še manj pa na deželi, kjer je celó pleskar in lakirar le tu in tam kateri posamezen.

Ako bi se torej slikanje napisov in kazal uvrstilo med rokodelske obrte, lahko bi se primerilo baš zaradi tega, ker imajo redkokedaj slikarji kazal in napisov kaj dela, da bi se v škodo občinstva tako delo niti ne moglo izvršiti, ali pa le z večjimi stroški kot sedaj, ker z ozirom na neznatni pomen tega obrta ni moči govoriti o kakovih dohodkih njegovih, in vsled tega bi ta obrt kot rokodelski obrt celó po večjih mestih ne bil zastopan ali pa le v zvezi z pleskarskim in lakirarskim obrtom.

Zatorej méni odsek, da ob razmerah, ob katerih pleskarji in lakirarji slikajo kazala in napise, vsaj za Kranjsko ni želeti premembe v rečenem smislu.

Iz teh razlogov predlaga odsek: Častita zbornica naj se v svojem poročilu za to izjavi, da z ozirom na tukajšnje razmere slikanja kazal in napisov ni uvrstiti med rokodelske obrte. — Predlog je bil sprejet.

Dnevne novice.

V Ljubljani, 28. septembra.

(Državni zbor) se vsled lastnoročnega pisma cesarjevega grofu Taaffeju snide dné 8. oktobra.

(Bogoslovne šole) v Ljubljani se prične dne 1. oktobra; oglasiti se je treba dan popreje.

(Koledar katol. tiskovnega društva) za l. 1892. se razpošilja. Prejmó ga brezplačno vsi društveniki, razven onih, kateri so l. 1887. pristopili, a od takrat niso več plačevali udnine. O teh letnih udih misli odbor, da so izstopili. Neudom stane koledar v „Katol. Bukvarni“ 1 gld. 20 kr.

(Č. g. profesor dr. Josip Lesar) je spisal knjigo z naslovom „Compendium Hermeneuticum“. Knjiga je jako spretno vrejena in sestavljena ter bode pripraven pripomoček bogoslovnemu učenju. Čestitamo g. pisatelju na plodu njegovega truda!

(Iz kranjskega politiskega okraja) se na piše: „Zvedel sem te dni nezasišano vest, da so žandarmerijska načelnštva dobila od c. kr. okr. glavarstva v Kranju okrožnico s prizivom, da poizvedujejo med ljudstvom, kdo izmed Slovencev se je

„Dobro, gospóda, vam se smili ta potepin, ničvredni; a naj bo; poberi se! Beračiti je prepovedano in ako te zalazim, peljem te za pol leta v temnico!“

„Hvalo vam na dobrovoljnosti! Ker so pa podzemljice drage in stanovanja nepreplačilna, priporočil vam bodem še sto tovarišev, ki vam bodo zelo hvaležni za preskrbljenje!“

Tobija odide; ko je bil že bolj oddaljen, začne žvižgati: Erin go bragh!

Redar se vrne na prejšnji prostor, a tovariša stopata isto pot nazaj. Komaj četrť ure pozneje spisal je Peter pismo doktorju, ter ga sam nesel na pošto. Vrnivšega se, povabi ga Jan s sobej k večerji — a zahvatil se mu je. Podal se je v svojo sobo, zaprl duri, pokleknil pred posteljo, z rokami pokril si obraz in bridko zajokal.

Zalika v „workhouse-u“! Kako globoko se je pogreznila njegova nevesta v bédó!

Mejtem je doktor v družbi svojega „prijatelja“ Pinacle-a pil čaj, pušil najizvrstnejše smodke ter se naposled peljal z njim v gledališče, kjer je v loži irskega deželnega glavarja prebil najprijetnejši večer.

(Dalje sledi.)

udeležil zadujega skupnega izleta v Zagreb, in imena dotičnih naznanijo glavarstvu, češ, da je bil obisk zagrebške razstave politična demonstracija. Daleč smo prišli, kakor da smo Slovenci veleizdajci!“ — Sicer je med nami marsikaj mogoče, a ta vest se nam zdí neresnična.

(Slavnost katoliškega rokodelskega društva.)

osnovana v spomin 25letnega blagonsnega delovanja društvenega predsednika, preč. gospoda Ivana Gnjezde, vršila se je véeraj zeló slovesno. Poleg domačih ljubljanskih društvenikov prihiteli so na slavnost tudi udje šentviške, novomeške in vrhniške rokodelske družbe. Ob 9. uri so se vsi udeležili službe božje v cerkvi Jezusovega Srca. Slavnosti primeren govor je govoril g. Andr. Kalan, ki je omenjal zgodovine ljubljanske rokodelske družbe in blagodejnega 25letnega delovanja preč. g. predsednika ter pojasnjeval, kaj treba društvenikom rokodelske družbe, da bodo res njeni pravi udje. Slovesno sveto mašo je daroval preč. gospod slavljencec. Lepo cerkveno petje so oskrbeli društveni pevci. — Ob 1. uri je bil banket, katerega se je vdeležilo nad 100 oseb. Od raznih napitnic omenimo pomenljive napitnice g. dr. J. Sušteršiča na papeža Leona XIII., lepe dr. V. Gregoriča na cesarja, gosp. slavljence na prevz. knezoškofa in g. Stegnarja na zastopnike javne naše oblasti: blag. g. deželnega predsednika, deželnega glavarja in ljubljanskega župana. Knezoškofski tajnik dr. Elbert čestitajoč slavljencu izroči mu prelepo pismo prevz. knezoškofa, v katerem slavljence imenuje za konzistorijalnega svetnika. Nepopisna je bila radost vseh društvenikov zaradi tega prelepega odlikovanja. — Ob 4. uri so se fotografirali ljubljanski društveniki s svojimi varhi in častnimi udi. — Ob pol 6. uri je bila večerna veselica, katero sta počastila s svojo navzočnostjo blag. gospoda deželni predsednik baron Winkler in deželni Oton Detela. — Čestitki so sledila po sporedu lepe pesmi katere so lepo pevali domači pevci, nekaj so jih tudi prav točno zapeli pevci katoliškega rokodelskega društva v Št. Vidu. — Igra, katero je spisal g. A. Kržič, je pa spretno in zanimivo osnovana; tudi igralci so posebno izvrstno pogodili svoje vloge. Toliko za danes. Prelepa slavnost bo gotovo vsem vdeležencem ostala v najprijetnejšem spominu. Bog blagoslovi poštno rokodelstvo!

(Domača umetnost.) V izložbenem oknu gosp. trgovca Kollmanusa na Mestnem trgu je domač slikar g. Simon Ogrin z Vrhnike razstavil dve podobi, „Srce Jezusovo in Marijino“, namenjeni za samostansko cerkev v Kamniku. Podobi v zlatem polju sta jako lepi.

(Tatvina.) V noči od 24. na 25. dan t. m. je neznan tat uzmovič vlomil v poštni urad v Senožeah in odnesel 177 gld. gotovine, 58 gld. v znamkah in vrečico s 140 srebrnjaki.

(Slovensko politično društvo „Sloga“) v Gorici je imelo dné 24. t. m. svoj redni letni občni zbor, ki je bil razmeroma dobro obiskan. Zborovanje je otvoril predsednik čast. g. dr. Gregorčič s kratkim nagovorom. Tajnik g. A. Obizzi je prečital poročilo o društvenem delovanju; denarničar g. V. Kancler pa je poročal o denarnem stanju. Društvo kot tako je imelo dohodkov 120 gld. 10 kr., stroškov pa 116 gld. 39 kr. Društveni zavodi so imeli dohodkov 2715 gld., stroškov pa 2256 gld. Društvenik čast. g. Bl. Gréa je nasvetoval, naj se pravila toliko premené, da se v § 2. opusti drugi odstavek in prvemu pridenejo besede „na verski katoliški podlagi“. Občni zbor je soglasno vsprejel to premembo. — Kaj pač porekó k temu naši „naprednjaki“, ki so se pred dvema letoma toliko upirali jednaki besedam v pravih slovenskega političnega društva? Da, čudni so naši „tudikatoliki“! Na Koroškem, Štajerskem in Goriškem naj slovenski rod napreduje na katoliški podlagi, le kranjskim Slovincem tega ni treba. Ali je novemu proroku doli ob Savi tudi to vzor narodnjaštva? — V „Slogin“ odbor so bili izvoljeni gg.: Dr. Gregorčič, predsednik; Anton Klančič, župan v Podgori, podpredsednik; And. Gabršček, vrednik v Gorici, tajnik; Val. Kancler v Gorici, denarničar; odborniki: dr. Rojic, A. Obizzi, A. Fon, Josip Poljšak, Josip Mašera, Fr. Budal iz Št. Andreža; namestniki: Fr. Bavčar v Selu; Jos. Hoenig v Kanalu, Nik. Kocijančič, Al. Štrekelj v Komnu, in F. Trpin v Sv. Križu.

(Goriška razstava) je podaljšana do 4. oktobra. Za razstavo se posebno zanima slovensko prebivalstvo. Do nedelje je razstavo obiskalo 25.599 oseb.

(Stare poštne znamke.) kakor smo že omenili, neso več veljavne v prometu, pač pa se morejo zamenjati za nove pri vsakem poštnem uradu. Prosimo torej nekatere gg. dopisnike, naj se ozirajo na to „malenkost“, ker moramo od pisem plačevati kazni.

(Pražke izložbe) glavna dobitka sta 100.000 goldinarjev in 50.000 gld. Žrebanje že 15. oktobra.

Telegrami.

Praga, 26. septembra. Med nepopisnim veseljem prebivalstva se je cesar ob 2. uri popoldne pripeljal v razstavo, kjer so bili zbrani: razstavni odbor, vsi dostojanstveniki, poslanci, plemstvo, duhovščina in razstavljalci. Predsednik grof Kinsky je cesarja nagovoril v češkem in nemškem jeziku, naglašal zvestobo in udanost vseh, ki so sodelovali pri tem velikem podjetju, izražal zahvalo za obisk cesarjev, ki je krona razstavi. Končal je: „Bog blagoslovi, varuj in ohrani Vaše Veličanstvo!“ Cesar je odgovoril (nemški): „Z odkritosrčnim zadovoljstvom vsprejemem izjavo lojalne in trdne zvestobe in veselja vsled Mojega prihoda in se Vam za to srčno zahvalim. Rad sem prišel v Prago, da se sam prepričam o veselem napredku vrlega dela na vseh poljih človeške pridnosti v Moji ljubljeni kraljevini češki. (Češki nadaljujoč): Uspeh te pod Mojim posebnim varstvom stoječe razstave navdušuje zdravi razum vsega prebivalstva, da vse moči posveti za daljši, vedno večji procvet krasne dežele, katera, bogato blagoslovljena od previdnosti, more le po soglasnem delovanju obeh narodov popolnoma prosperovati.“ — Med obiskom razstave je cesar mej drugimi z nagovorom odlikoval tudi dr. Riegra ter zapisal svoje ime v spominsko knjigo. Prebivalstvo ga je povsod navdušeno pozdravljalo. Grofu Zedwitu je rekel, da je iznenaden in bode pod njegovim vodstvom prihodnjic še dalje si ogledal razstavo. Ko se je cesar vračal dvorno palačo, pozdravljalo ga je prebivalstvo navdušeno.

Praga, 27. septembra. Danes je cesar ob enem vsprejel deželni odbor, župana praškega in liberškega in vseh 226 načelnikov okrajnih zastopov, čeških in nemških. Deželni maršal knez Lobkovic je nagovoril cesarja, najprvo češki, potem nemški; naglašal je deželno in občinsko avtonomijo kot jako blagodejni reformi cesarjevi, izražal zahvalo in zvestobo. Cesar je odgovoril (najprvo nemški), da z zadovoljstvom vsprejme zagotovilo udanosti in nadaljnega zvestega izvrševanja dolžnostij avtonomnih organov in se je zopet zahvalil na srčnem vsprejemu v stolnici ljubljene kraljevine češke, katere obisk mu je v živo zadoščenje, ter je zagotovil, da bode tudi v prihodnje skrbel za duševni in materialni razvoj dežele. V češkem jeziku je cesar izrazil upanje, da bodo vsi rodoljubni možje podpirali trud za blagor kraljevine češke in notranji mir, ki je potreben tudi državi. — Opoldne se je cesar peljal po mestu; navdušeno ga je pozdravljala nad 100.000 ljudij broječa množica. Obiskal je žensko učiteljske, Rudolfinum, mestno hišo,

novi mestni del Bubno, novo šolo ob belvederu. Potem je bil dvorni obed, h kateremu so bili povabljeni: člani češkega plemstva, deželni odborniki in deželna poslanca doktor Rieger in dr. Schmeykal. Na to je cesar obiskal razstavo. Obisk je bil tako ogromen, da je ob 5. uri popoldne bil poln drugi milijon obiskovalcev. Vsi prostori so bili krasno ozaljšani.

Praga, 28. septembra. Nadvojvoda Franc Ferdinand je včeraj odpotoval v Kopništ (?). Cesar obiskal je včeraj soprogi namestnika Thuna in deželnega poveljnika Grüneja.

Praga, 28. septembra. Včerajšnji dan se je končal s soarejo pri vrhovnem deželnem maršalu, h kateri je bilo vabljenih 300 oseb, mej njimi Schmeykal in Rieger. Prišel je tudi cesar in ostal jedno uro. Ta slavnost je bila najlepša izmej vseh dosedanjih slavnostij.

Praga, 28. septembra. Kardinal je imel slovesno službo božjo v stolni cerkvi. Cesar je bil v oratorij. Cerkev je bila popolnoma napolnjena. Posebno veliko je bilo ljudi s kmetov.

Dunaj, 28. septembra. Taaffeju se je zdravje zboljšalo. Le zaradi slabosti, ki je ostala po bolezni, mora še nekaj dni ostati v postelji.

Dunaj, 28. septembra. „Fremdenblatt“ konstatuje v nasprotju z raznimi poročili drugih listov o usodi Ivana Ortha, da v kompetentnih krogih ni znano ničesar, kar bi kazalo, da se ladija „Margaretta“ ni potopila.

Dunaj, 28. septembra. Opoludne otvoril se je mejnarodni statistični kongres. Prisotni so bili oficijalni zastopniki vseh evropskih držav izvzemši Nemčije. Sekcijski načelnik Inamasternegg je bil par acclamation voljen predsednikom.

Berolin, 28. septembra. Državni kancler je izjavil v govoru v Osnabrücku, da nobena vlada ne želi rušiti miru in prouzročiti evropske vojne. Najnovejša približanja držav ne dajó povoda kaki bojazni, temveč so le še bolj utrdila že poprej obstoječe evropsko ravnotežje.

Piccoli-jeva tinktura za želodec je mehko, toda ob enem uplívno, delovanje prebavnih organov vrejajoče sredstvo, ki krepi želodec, kakor tudi pospešuje telesno odpretje. — Cena steklenici 10 kr. (800—194)

Tu je!

25. septembra.

Pri **Maliču**: dr. Linhart; Prine, medicinalnega svētnika vdova, s hčerjo; Baron Falke pl. Lilienstein, e. kr. podkonsul. — Homan, nadporočnik; Lafitē; Danzinger, Sing, Horawitz.

Uradne
in trgovske
KOVERTE
s firmo priporoča
KAT. TISKARNA
v Ljubljani.

Zadnji mesec!

Velika loterija

Zadnji mesec!

praške razstave.

Glavna dobitka

(1201 10)

100.000 gld.

gld.,

50.000 gld.

gld.

Srečka po 1 gld.

priporoča

J. C. Mayer.

Srečka po 1 gld.

Dunajska borza.

Dne 28. septembra.

Papirna renta 5%, 16% davka	91 gld. 15 kr.
Srebrna renta 5%, 16% davka	91 " 10 "
Zlata renta 4%, davka prosta	109 " 95 "
Papirna renta 5%, davka prosta	102 " — "
Akcije avstro-ogerske banke, 600 gld.	1008 " — "
Kred tne akcije, 160 gld.	280 " 25 "
London, 10 funtov strl.	117 " 25 "
Napoleonor (20 fr.)	9 " 30 1/2 "
Cesarski cekini	5 " 58 "
Nemških mark 100	57 " 65 "

Dne 26. septembra.

Ogerska zlata renta 4%	103 gld. 60 kr.
Ogerska papirna renta 5%	100 " 50 "
4% državne srečke l. 1854., 250 gld.	134 " 50 "
5% državne srečke l. 1860., 100 gld.	146 " 50 "
Državne srečke l. 1864., 100 gld.	181 " 50 "
Zastavna pisma avstr. osr. zem. kred banke 4%	97 " — "
Zastavna pisma " " " " 4 1/2%	100 " 30 "
Kreditne srečke, 100 gld.	185 " — "
St. Genois srečke, 40 gld.	60 " — "

Ljubljanske srečke, 20 gld.	20 gld. 50 kr.
Avstr. rubežega križa srečke, 10 gld.	17 " 25 "
Rudolfove srečke, 10 gld.	20 " — "
Salmore srečke, 40 gld.	59 " — "
Windischgraezove srečke, 20 gld.	48 " 75 "
Akcije anglo-avstrijske banke, 200 gld.	153 " — "
Akcije Ferdinandove sev. želez. 1000 gl. st. v. 2830	— " — "
Akcije južne železnice, 200 gld. sr.	107 " 25 "
Papirni rubelj	1 " 24 "
Laških lir 100	45 " 50 "

MERCUR menjarnična delniška družba na Dunaju, I., Wollzeile št. 10.

Najkulantnejše se kupujejo in prodajajo v kursnem listu navedeni vrednostni papirji, srečke, valute in devize.

Razna naročila izvrše se najtočnejše.

Za nalaganje glavne priporočamo:

4% gališke propinacijske zadolžnice.

4 1/2% zastavna pisma peštanske ogerske komercialne banke.

4 1/2% komunalne obveznice ogerske hipotečne banke z 10% premijo.

Na te papirje daje posojila avstro-ogerska banka in podružnice njene.

300.000 goldinarjev se dobi že 1. oktobra!

Dunajske komunalne promese

à 3 1/2 gld. in 50 kr. kolek. Glavni dobitok 200.000 gl.

Tisine promese

à 2 gld. in 50 kr. kolek. — Glavni dobitok 100.000 gld.

Obe vkupe le 6 goldinarjev.